

Äreminne över en mor

Som "en skildring av det Fattigsverige som inte är så avlägset som vi tror", lanserar förlaget Doris Dahlins självbiografiska bamlomsberättelse *Skammens boning*.

Det är både sant och inte sant. Dahlin är född 1952 och växte upp under de decennier då välfärdssamhället blomstrade som mest. Ett jämnare fördelat välstånd än under de åren lär Sverige nog aldrig få. Att familjen Dahlin inte fick del av det berodde inte på något annat än att fadern systematiskt söp upp alla ekonomiska tillgångar. Men de bodde trots allt i ett eget – ärvt – hus med tre lägenheter i Härnösand, och fadern lyckades i det längsta behålla sitt jobb som kommunalarbetare. När lönen var slut belånade han huset för att få pengar till sprit.

Det var modems undanstoppade besparingar från extraarbetet som städerska åt borgarklassen och kökshjälp i skolbespisningen som höll liv i familjen. Fast det räckte inte till att underhålla huset eller att införskaffa sådana modemiteter som wc och tvättmaskin och tv – länge nog inte ens telefon.

Doris var enda barnet och lite av släktens ögonsten. Hennes många mostrar såg till att hon fick både kläder och leksaker. Det är inte den ekonomiska nöden som lyser mest i ögonen på läsaren utan det sociala utanförskapet och dotterns besvikelse över den älskade och beundrade faderns förfall, han som var så stilig och rolig och händig med det mesta.

Ändå är Dahlin – som en rest av en aldrig förlorad kärlek – skonsam med detaljerna i hans fömedring. Han var trots allt en man som inte slog sina närmaste, han blev bara sentimental och självömkande alltmedan han drack sig till delirium.

Det är – amodet och sjaskigheten till trots – en fin, nästan ljus berättelse, som framför allt lever på Dahlins fotografiska minne, delvis stödd på faktiska fotografier som kan beskådas på hennes hemsida www.doris.dahlin.se. Hon är sparsam med verben, generös med substantiven och adjektiven.

Men framför allt är boken ett äreminne över två generationer kvinnor – mormor och mamma – som slet livet ur sig för att få ihop till familjens nödtorft, när männen inte räckte till. Dahlin är den första som fick utbildning, var som gymnasist aktiv i tidens vänsterrörelse, gav som 18-åring ut en ungdomsbok, och utbildade sig sedan till bibliotekarie för att i dag arbeta som personalutvecklare.

De smärtsammaste barndomsminnena tycks hon ha värkt ur sig i psykoterapi. Det är kanske därför denna berättelse inifrån skammens boning är så märkvärdigt befriad från ressentiment.

Nils Schwartz
nils.schwartz@expressen.se

ANNONS:

Hälsinge Stugor

Beställ vår nya katalog ►